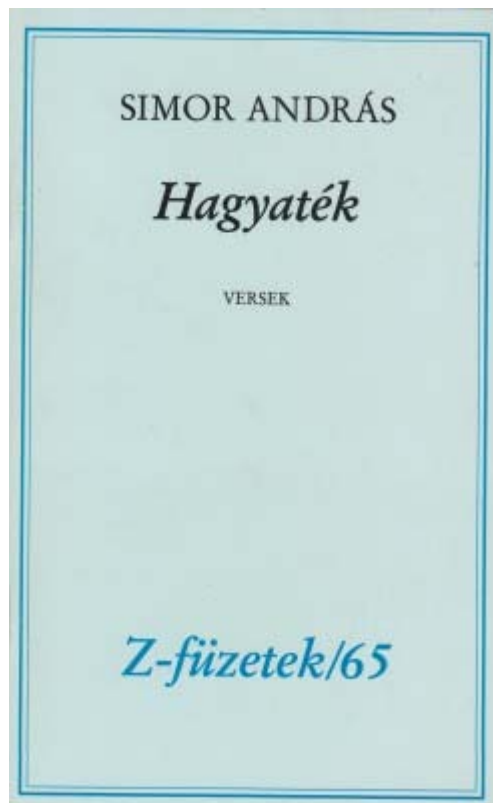

48 Ft.

Hat esztendő még ez a század,
azután végleg sírba rogy,
csak az éli túl, aki lázad,
neki nyílik meg a tőzök,
míg földbe zártak századok,
és ott rohadjon, azt szeretnék,
legyen poéta, akár a csont,
maradjon künnal kinzó emlék.

SIMOR ANDRÁS

Hagyaték

VERSEK

Z-füzetek/65

SIMOR ANDRÁS

Hagyaték

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/65

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fadélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Simor András

Hat esztendő még ez a század,

azután végleg sírba rogy,
csak az éli túl, aki lázad,
neki nyílik meg a titok,
mit földbe zártak századok,
és ott rohadjon, azt szeretnék,
legyen porrá, akár a csont,
maradjon kínnal kínzó emlék.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

ANTIÉDEN

Könyörgés

Fújj orromba lelket, Uram,
mert lélegezni nem tudok,
kiszáradt folyom és kutam,
mint igavonód, pusztulok.

Válaszd szét az éjt és napot,
mondjad: világosság legyen;
mert sötétség korma ragyog
fénytelen földi tereken.

Hitesd el velem a hitet,
te kegyetlen Nemlétező!
Adjál a haladnak vizet,
mert már tátogni sem tud ő.

Nőjön fű, teremjen növény,
legyél folyom, legyél kutam –
hogyan élhessek a földtekén,
fújj orromba lelket, Uram!

Átok

Nagyúr, ki nem vagy, ezeket,
kik terád hivatkoztak itt lenn,
taszítsd a gyehenna tüzére,
ott égjenek hetediziglen.

Büntesd őket, Nemlétező,
üss rajtuk végig haragoddal.
Miattuk sanyarog a néped,
szomjúhozik, halálig koplal.

Tépd ki a májuk és szivük,
kutyának ne add, beledöglük,
mérgező minden porcikájuk,
pörsenéses tőlük a föld is.

A mindenségben nincs helyük,
űzd ki őket galaktikádból,
feledje őket el, de végképp,
a közel s a legmesszibb távol.

Péter

Az ajtóőrző lánynak nemet mondtam,
s a melegedőknek szintúgy nemet,
s nemet annak, ki rokona helyett
fogott kérdőre, vajon híve voltam

Jézus úrnak a tettben és a szóban.
Kakas kiáltott, elvégeztetett.
Innen csak eliramodni lehet,
csak áruló, tagadó és futó van.

Nem királyunk, ki megfeszítették,
nem érte dördül, ha dördül az ég,
mindent elvesztett a Názáreti.

Bújunk az éjben, mint ijedt nyulak,
nem találunk menedéket, utat,
és futásunkat kopóhad lesi.

Biblikus

Azt mondják, végetért, mi sose volt.
S a testet immár szikla mélye rejti.
A vereség, ha vereség, hát ennyi.
Éjemben tovább világít a hold.

Élőnél elevenebb a halott.
Látok üresen újrabefedett sírt,
ismételt csodát, a kőtábla megnyílt,
a Gonosz, a Fő Sátán nincsen ott.

Nevét hirdetik, bajusztól félnek,
magukhoz térnek a téveteg népek,
és megvalósul mégis az Ige.

Lesz, ami nem volt. Út vezet a vérszen
által. Ki rálép, megtudja, *mint létszen*.
Elegendő hát őt követnie.

Végszó

Hát Lucifernek volna igaza?
Az Úr szavát többé nem hallani?
Gémberedett szívvel a rég kihűlt
naptól reméljek szikrát vagy az ég
kilobbant sötétjéből csillagot?
Tankréd ezért voltam? Danton ezért?
Az Úr is elbújt, hogy ne lássa ezt,
kit ő teremtett, milyen mélyre hullt.
Édenünkké e világ nem leszen,
és túlvilági kertben nem hiszek.
Az éhségemet kergetem tovább,
haragomat a dermesztő havon,
sehováig torkom tikkadt dühét,
mert ember vagyok, győzni akaró,
pogány istentől kaptam a tüzet,
s mi tegnapelőtt lobbant, bennem ég,
ha jég is lesz körülöm a világ,
és a jövő rossz rozmáragyar.
Mindenségedben újjászületek,
és tenélküled, enmagam fogok
sosemvolt édenemért küzdeni.

Helyzetkép

Oroszországnak nem kell Lenin.
Franciaországnak nem kell Robespierre.

Az előző megkapta Jelcint.
Kit kap az utóbbi?
Mussolini unokája odatúlról üzen:
„Örülj, nagypapa, győzünk!”
Könyvsiker Prágában a Mein Kampf.
Reggel nyomottan ébredek,
pedig lesz még rosszabb.
Egyelőre lapot szerkesztek,
a *Kju regényét* fordítom,
úgy teszek, mintha
nem omlana be egyidőben
életem és az ég fala.
(Húszévesen írtam erről verset,
akkor kiáltva.)
Most mit írjak ide?
Még csalfa, vak reménynek sem elég,
ha kerek a hold.

A korgógyomrúak

Amikor a pénzügyminiszter arca
a fotókon egyre mogorvább,
gyomrunkhoz kapunk.

Korog és nosztalgiazik:
„Ó, az a gulyásszocializmus,
legalább a gulyás
megmaradhatott volna belőle.”

A korgás költészet,
túléli
a hivatalosak költészetét.
Ahogyan a költő írta:
„Hasadnak rendületlenül
Légy híve, ó magyar!”

A korgás interpelláció,
ügyrendelőtti.
Vele együtt kordul a föld gyomra,
mielőtt szétvetné a külső burkot,
amelyen tengődünk.

Radnótit idéző

Mondd, van-e ott haza még, ahol értik e hexametert is?
Ezt kérdezted félszáz évnek előtte hazátlan,

míg hazaindult álmod, vágyad, a szép szabadító
Szerbia vak tetejéről búvá otthoni tájra.
 Szerbia vak tetején most megvan-e még az az otthon,
 értik a szép szót még, vagy lángszavu bomba riasztja
 onnan a verset, mint mikor írtad várva a jóhírt,
ékezetek nélkül, csak sort sor alá tapogatva.
Hangos olasz, szakadár szerb úgy él vén Európa
 rémei közt, mint félszáz évnek előtte az álom
 drága reményét váró, s úgy vár emberi sorsot
 ismét, mint várt *férgek közt fogoly állat*, a költő?
 Szerbia vak tetején még értik e hexameter is?
 Lesz-e jövőd, kérdezem én is, hexameterrel,
 asszonyi szóval, büszke reménnyel, vagy csak a vég lesz,
 hol sorsunk *keretét elereszti a lassú tekintet*,
 várva a semmit, *a sűrű homályba bukót, a csodákat.*
 Félszáz évnek utána megint horkolva repülnek
 onnan a foglyok, szállnak a holtak – s hol van az otthon?
 Horvát, méla muzulmán, vad szerb otthona hol van?
 Látom az árnyad, vaksiin, hernyóként araszolgat
 ott a homályban az árnykéz, sort sor alá tapogatva,
 míg a szabadság angyala őriz fénytelen éjben.
 Fénytelen éjben őriz-e minket egykori angyal,
 és van-e még ügy, amelyért halni lehetne, akár ők,
 kik mentek némán, önként *fegyverrel a kézben*,
mert akkor tudták, az a harc, az az ő ügyük ott lenn.
 Hol van az ügy, mondd, és *hol vannak a harcra tiportak?*
Hangjuk hallja szívem, kezem őrzi kezük szorítását.
 Guillén és Zogović, Roquc Dalion, drága barátok,
 erre az éjre, amelyben szólok jajteli szóval,
 hozna-e hajnalt versetek, eltűnt, jóval erősebb,
 szép haragú szavatok, mert én csak hallgatok itten,
 vagy nemet intek, nincs igenem már erre a korra.
 Nincs születőben az ország. Útrakelünk, de hová s mért?
 Nem közelít az az óra, megálltak mind mutatói.
Próféták s költők dühe gyávul. S étek a népnek
 s innivaló nincs! Mégis *útrakelünk, gyere, gyűjtsük,*
össze a népet, hozd feleséged s mess botokat már.
 Új falak őrzik holnap a porba, a vészbe lehulltat,
 és a világ majd újra felépül, lesz Ige s Törvény.

Középkori látomás

Koldusok, barátok,
 zsoldos, kurafi,
 égen baljós átok,
 készül valami,
 főpap boszorkányt fog,
 bűnét vallja ki,
 ördög-komaságot,

ő se tudja, mi;
csengővel leprások,
meg fog halni mind,
iszonyú sírt ásott
a Gonosz nekik,
falut, büszke várost
porig dönt megint,
mi tegnap fönt állott,
mélységbe bukik,
kastély, körben árok,
ami volt, ma nincs,
urak, asszonyságok,
odalett a kincs,
Pokol réme ránk ront,
torkát tátja itt,
keserves halált oszt,
nemest, szolgafit,
vásárost, apátot
föld gyomrába visz.

. . .

Káromolhatjátok,
Jahve nem segít,
vagy imát mond szátok,
ősit, igazit,
akármit csináltok,
meghalunk ma mind.

Antiéden

Lám, lám,
Éva rút bűnén ámuldozik Ádám.

Éden
nem tárul többé se földön, se égen.

Káin
öccsének vérét tapintja kíváncsin.

Nem lesz
a jövődőtől a mai nap vemhes,

Ímé,
győzelmet vészén a gonosz, ki hinné!

Isten
kiűzött minket onnan, ami nincsen.

Madárhallotta sóhajtás

Milyen madár ez a madár,
ki hajnalon előmbe száll,
a csirregése mit jelent,
hová rebben tőle a csend?

Megül az egyik ág bogán,
nem tudja, későn jött, korán,
éjszakát hozott, vagy napot
annak, ki erre ballagott.

Bizony megfáradt ember ő,
a hallgatag járókelő,
ki dolgai után lohol,
míg föl nem fordul valahol.

Mit akarsz tőle, csirregő,
különös tollú illető,
útjában miért zavarod,
hisz meg sem hallja szép dalod!

Odatúlról szól telefon

Szaporodnak halottjaim,
beszélgetek csak övelük,
odatúlra sandít, ki él,
pedig rá tavasz napja süt.

Hallok, zengeni idebent
fájó, keserves hegedűt,
halottak fogják a vonót,
énnekem játszik csontkezük.

Élők között nincsen helyem,
testem, lelkem elnehezült,
odatúlról szól telefon,
beszélgetek csak övelük.

Üzenet a bugyorból

Hangyák a Capitoliumon.
Emberek a Földön.

Üzekvő őszállatok.
Koponyadarab a múzeumban.

A homokban négy rovarláb.
Keresztre feszített egyszülött Fiú.

Mihez kezdesz ezidáig cipelt
tudásod fűszálával?

Pusztulóban a vak csillag,
keserű levében forog.

Dózsa húsát faló alvezérek
ideje a mostani idő.

Kolumbusz halálát tervezgető
tengerészeké a hajófenéken.

A történelem gondatlan szakács,
mit többezer év máig halmozott,

összeégeti, mint a tűzhelyen
feledett ételt, csak füstje marad.

Mire jó hát maradék életed,
ha szénné lett a vakmerő remény?

A végtelenben nincs vég.
Mai pokolban születik a kezdet.

Fronoso monológja

*A divatnak hódolok,
mely szerint nem nagy dolog
bárki kegyét megszerezni,
csak épp másnak kell nevezni,
mindig másnak mondani,
szebbnek, jobbnak, mint ami.*

A gazembert praktikusnak,
a kuruzslót patikusnak,
a minisztert nagyeszűnek,
a pénzembert bőkezűnek,
a bankelnököt kezesnek,
a képviselőt eszesnek,
a csurkistát fifikusnak,
a fideszest kritikusnak,
a zugírót kellemesnek,
a szóvivőt szellemesnek,
a strihelőt feleségnek,

a lélottyöt eleségnek,
a téblábolást munkának
s Magyarországot Ungarnnak,
akkor minden rendben leszen,
feredünk a tejben, mézben,
lesz kenyерünk, elegendő,
s jődögél majd a jövendő.

Bökvers

KA CSIN tsunk
ez nem kínai helységnév
hanem
felszólító módban álló ige

Magyar a magyarra
KA CSIN TSON
Kormányzó Urunk
temetésén

De nehogy
odaszemtelenkedjék szemlesütve
nem odavaló
mert őrá nem
KA CSIN TUNK

A. J. költő el nem küldött levele Gyulai Pál úrnak

Élvonalbeli kritikus, Gyulai Pál uram,
azt tanácsolja, tudom, hogy ne írjak bökverset,
mert méltatlan, úgymond, cs nemzeti nagysághoz nem illő
megszűrni ezt meg azt. De tudja-é
a szigorú úr, akitől félek is,
hogy bökvers, papírszelet, miféle forgács nélkül
mégjobban kínozna hurut, flegma, asthma
meg emphysema és rheuma, mitől
megmurútna végül a nemzeti nagyság.
Ráadásul Toldit, amivel folyvást gyötör,
elő se venném egy-egy kedvemre való
és hozzám nem illő bök-elégia nélkül,
rímpróbálgatás, játék kell az öregnek,
úgy bizony, Pál úr, ezt üzeni Önnek
Senki Pál, egy fájó gép, mely pipál,
míg te (felbátorodom, és letegezlek öcsém!)
hosszú sorú klasszikusok közt hümmögetve pihensz,

ám engem megfojt grippe, influenzsz,
hát ki dologomba szól, bököm s hátul rugóm!

A jelenés

Füst Milán versére

Lám, száz évvel előttünk megszületett Majakovszkij.
Számonkéri ma tőlünk hajdani büszke, nagy álmát
s kérdi, agyunk nem póktemető, és harcba megyünk-é,
vagy csak búsan, múltba merengőn várva csodákat
őt felidézzük. Zordul néz ránk, szörnyű haraggal
s szól:

„A meleg szél fúttá vidéket könnyű feledni,
ám odahagyni, amellyel kettesben dideregtél,
gyáva galádság.”

Azzal máris messze fölöttünk
száll az időben, roppant csontmezején a halálnak,
hol komor angyalok űri sötétben szállnak a karddal
s elfödvén szemüket: szent, szent, szent, ezt kiabálják,
oly komoran, mert csontokon átal van repülésük.
Oh, hát ily nagy az Eszme, a régvolt, mondd, Majakovszkij,
túl a halálon, s életem is túl, csont velejében,
mondd, ki tanítja a lényeket itt hűségre, igazra,
hogyan szomorún is, s már végleg keseredve, de vallják:
szent, szent, szent vala mégis, él a jövőben az Eszme.

Nézem az égbolt messze vidéket, hol Majakovszkij
verssel száll, mint karddal az angyal, s már tudom immár,
lesz még itt jelenés, és törvény, kőbe faragva,
még ha ma képed bólogat, és szomorú szemed int csak,
és gigászi munkád.

FÁJ-DAL

A nincs szonettje

Írjak a szerelemről, ami nincsen?

Miért ne, hiszen a nincseket gyűjtöm.
Napod hevére vágyom, melegítsen,
jéghegyeidet kellett kikerülnöm.

A semmi érdemrendjét, ím, kitűzöm,
mint rab, aki ábrándozik a sitten,
hogy tűzfalakat elemésztő tűz jön,
s olyan egyedül van, mint volt az isten,

ki Ádámot megteremté magának,
és Évával büntető mindörökre,
az égi kertbe többé nem jutának.

Sorsunkból azóta sem futja többre.
De a kincsért, mi nincs, az ember lázad,
mert nem az éden engedelmes ükre.

Fáj-dal

Jaj istenem, istenem,
kit szeretek, nincs velem,
fáradt lettem hirtelen.

Fáradt, mint a délután,
ki elkocog vén lován,
azt se tudja, mit kivan.

Fáradt, mint az éjszaka,
ki munkából tér haza,
teste, lelke tétova.

Fáradt, fáradt fájdalom,
nem pönög, csak fáj dalom,
hiányodat fájlalom.

Éji kérdés

Forgolódsz, forgolódom,
inkább ölelnénk egymást.
Rámcsukódik az éjjel,
árnyakból vert koporsó.

Azután lábam viszket,
mindenféle bajom van,
és hajnalig nem alszom;
alig ébreszt a kávé.

Miért nem segítettél
az éj árkein által,
hol bukdácsol a lélek,
és nem találja útját?

Hogyan emlékezem majd
a végső pillanatban
szemedre és szavadra,
ha nem perelnek értem?

Ballada

Zúg a folyó,
nincs remény,
pusztulásom
csak enyém.

Csak az enyém,
senkié,
megyek Kháron
úr elé.

„Uram, uram,
fölvesszel,
a nagy vízen
átviszel?”

Néz rám a vén
tutajos,
látszik rajta,
hogyan haboz.

„Nem viszlek a
vízen át,
ennyi bánat
mélybe ránt.”

Zúg a folyó,
nincs remény,
pusztulásom
csak enyém.

Barokk szonett

Hasonlítani éghez, felparázsló

nyárhoz nem tudom ... Tél-idővel bántott.
Mint titkok között ténfergő varázsló
halálomig a megfejtésre várok.

Tengerként özönlik ide az emlék.
Együtt voltunk a hotelban, és mégsem.
Múltamba őutána visszamennék,
mielőtt földi dolgaim bevégzem.

Hogy itt legyen, ha itt van, és velem.
Más partra ne vigye a szerelem.
A halállal vitázom hajinaig.

Álma ne lopja tőlem sehova.
Velem szökjön el, ha szökik, oda,
hol ég és nyár fényekkel megtelik.

Varázslat

A lélek ittlétedre vágyik,
még undokságod is hiányzik,
egyedül tántorgók az ágyig.

Mellettem alszol, de nem látlak,
levetem a ruhát, a vágyat,
a vetkezet, mint réműlt állat,

kifosztva kuporog a széken,
Mit történik itt, alig értem,
itt vagy, és nem vagy velem mégsem,

egyedül tántorgók az ágyig,
még undokságod is hiányzik,
a lélek ittlétedre vágyik.

Miért jobb Mila, mint egy feleség

Mikor veszekszem, visszanyávog,
de legalább nem vág pofát,
és a veszekedés után
– akár addig – szeret tovább.

Kérés

A haláltól perelj el,
másra már nem is kérlek,
ha jön a végső reggel.

Ne engedj vele menni,
minden vágyam az élet,
odatúl nincsen semmi.

Szeretem itt a rosszat,
szeretem a veszendőt,
mert abból lesz a holnap.

Ha nem szeretsz, se számít,
e világ kell, és nem kell
az a siralmas másik.

Ha jön a végső reggel,
és a csontváz kopogtat,
a haláltól perelj el.

Vágyakozó

Arca kifosztott, és hiába
próbálok nem gondolni rá,
szemem mindig magához rántja

Feléje indulna a lábam,
de mint béna, nem mozdulok,
ne is sejtse, hogy megkívántam.

Szerelemtelen telt az élet,
kevesedik, mi hátra van,
voltaképp nem félem a véget.

De addig halálból kibukva
bizonytalanul nézem őt,
visszahullok a kamasz múltba.

Banális elégia

Még visszament az ablakhoz, hogy lássa
a villamosra várót, aztán hosszan
matatott dolgai közt, nemsokára

becsöngetnek, és tanórára indul.
A vágy merre kalandozik, ki tudja!

Ott jár szeptember kósza árnyain túl.

Évre év jön és eltelik az élet,
koszos falak között, gyerekzsivajban,
az ifjúság sárga levél, letépett.

Megváltó, szép csodára nem is gondol.
Odakint szél barangol, sovány macska,
a hátát begömbíti, nem dorombol.

Hidegek várják, november, december.
A lélek fázik, meleg lyukba bújna,
de ónos köddel ébreszti a reggel.

Kinéz az ablakon, már nincs ott senki.
A levegőben levelek zörögnek.
Maga elől önmagát rejtve rejti.

Rapszódia

Váratlan pillanatban,
mikor a fáradságtól le-lebukva
parancsolom föl magamat,
néz rám az arca újra.

Talán még ő lehetne
itt, e megutált sorsban az utolsó,
a nemismert, a szerelem,
ez éltető koporsó.

Ha rámfonódna védőn
karja, lába – nem félnék semmitől se,
de hozzá nem közeledem,
leginkább tartok tőle.

Félek a szerelemtől,
becsap, ellök – mint minden, miért éltem.
Mindhiába – zsibong, hévül,
lázong érte a vérem

s váratlan pillanatban,
mikor a fáradságtól le-lebukva
parancsolom föl magamat,
néz rám az arca újra.

Vágytalanul

Alkudozik a szenvedély,
a víg színek fakulnak,
levelek hullnak,
kopár, kihalt az éj.

Ki vágyaitól menekül,
él magára borzadva,
szíve, mint alma,
lassan megférgesül.

Vén, korhadt remények alól
a semmibe kilesve
ül reggel, este,
mint ágon a bagoly.

Zárszó

Belépni, és úgy tenni, mintha
nem érdekelne, és csevegni,
aztán eljönni szót se szólva,
miközben a szív, mint kicsiny vad
ugrál kitörni készülőben,
képzelegni az éjszakában,
tudván, semmi se lesz belőle,
és mást csinálni, beleveszni
tennivalókba, másik versbe,
vagy más versébe, ahol őrá
lesnek a szavak, aki nincsen,
aki nem volt, és már nem is lesz,
marad ez a nekem rossz élet,
utálnivaló szikla-semmi.

ANTINEKROLÓG

Levél helyett

Hány káló lehet Riaúl Rivero, a kövér költő? Roberto
tizennyolc kilót fogyott. Van nap, amikor egy szelet

kenyeret esznek, cukros vízzel. Batsányi versét írom át: „Vigyázó szemetek Kubára vessétek.” Ez jár eszemben, mialatt az iskolai táborban, reggeli után, kidobáljuk az ételmaradékot.

Antinekrológ

Felriadok, és a Jónást fordítom
E. D.-nek, aki Mexikóban meghalt.
Ronda nap vár, cipelem magam,
mint az aktatáskát, amelynek
a füle egyszer már leszakadt.
Halott barátom szavai
hibátlan hadsorba állván
üzennek, mert versei
csücskére Tőle volt szabva
rím. Szavamra bólint:
„... egy mégvakabb és örök
Cethal szájában végkép eltűnők.”
Nyugodtan megy, mert így
természetes, ez a dolgok
rendje. De én hajnalban
felriadok, a Jónást fordítom,
a dolgoknak nincs rendje,
Tőle nem kérek rímet,
a természet kifordult
önmagából. Dögöljön meg a Cethal.

Eliseo Diego

Eliseo, hová bújt a rím,
a verandán megtalálom-e?
Hív-e engem még a Calle/E,
játszik-e fény utcakövein?

Kétkedésemért a szél megint,
amíg múltamat cserkészi be,
talán onnan érkezik ide,
hová egyszer eljutok megint.

S Eliseo könyvei között,
szemében huncut kis ördögök:
„Nem mentem el innen, vártalak.”

A délután, mint mindig, örök
árnyékot vet, aztán eldöcög,

és ott a rím, a pálmák alatt.

Kuba

Ellenállnak a pálmafák,
vihart rejt a vidék,
marad a föld, az ég marad,
s az ég alatt a nép.

Mocsárban sír a krokodil,
fölemeli fejét,
az érett nád is ellenáll,
rejtély hogyan, miért.

Tüskét élez a kaktusz is,
nem veszi el hitét,
a vízszemű gyík fölneszel,
körmét mereszti még.

Életem ott, életem itt,
nem másoké, miénk,
a lélek ébred, ellenáll,
rejtély hogyan, miért.

Variáció egy Nicolás Guillén-versre

Egy napon majd a halál
a küszöbömön megáll,
mosolyogva rámtalál.

„Hogy van?” – kérdi. „Hogy van Ön,
ki itt áll a küszöbön?”
„Én jól.” „Én is, köszönöm.”

Olyan, mint egy jó barát,
nem rejti szívét, szavát,
nem szokás az odaát.

Kérdezi, mit hagyok itt?
Egy zöld sziget partjait,
hol a jövő lakik.

Előbb oda vigyen el,
ha már végképp menni kell,
messzi van, mégis közel.

Ily kérést meg nem tagad,
ott viszi árnyékomat
a királpálmák alatt.

Utóátok

Az álom a régmúltba visszavitt.
Sokfelé kalandozik a vágy útja.
Szerettem? Nem szerettem? Ezt ki tudja!
A Karib-tenger őrzi titkait.

A himlőhelyest öleltem megint.
Micsoda göggel viselte, hogy csúnya!
Szeretett? Nem szeretett? Ezt ki tudja!
Volt-időben csúfondár szél kering.

Töpörödött gyümölcs elszáradt ágon,
ostoba-szegényen múlt ifjúságom;
a halál előtt felrovom neki.

Ne vigye át lelkét a folyón Kháron,
obulushoz ne jusson semmi áron,
ki szerelmesét rútol megveti.

A másik lehetőség

Arra ébredtem reggel,
hogy Yolanda hiányzik.

Itt marad jobbik részem,
nem jön velem hazáig.

Együtt megyünk kenyérért
a pékhez, ki korán nyit,

a húst szétdaraboljuk,
kinek-kinek falásnyit.

Negríta ugat, ugrál,
mikor egyikünk rányit.

Világnyi éjszakában
a hold nekünk világít.

Guanabo, 1987

POST MORTEM

Régi rímű szonett

Sakkozni az Ördöggel (Bergman filmje után szabadon) szívesen leülnék.
Ki mindig nyerő volt, egyszer veszít-e;
és lépnek, noha a szívem kihúlt rég.
Ő fölnevetne, kelepcebe csalva,
honnét nem menekül a bevitt bábu.
Utoljára lépés előnyt is adna,
úgyis gyorsabb nálam a kecskelábú.
Míg a század végső pontjára hág,
az Ördöggel még lejátszom egy partit,
mielőtt elindulnék ama partig,
hol nem létezik vissza-út, csak át.
Érdekes játszma, rímjét kitalálom,
ideírom a papírra: „Halálom”.

Bessenyei György úr estéje

Asztalain motoz s gunnyaszt a konyhában
néha az ablakán kuttog ki,
szeret elbóbiskolni ráncolt orral,
terveket se forral, hallgat, jön-megy,
vagy fölvesz valami könyvet, leteszi,
nem az ételt, önmagát eszi, cselédeit,
kutyáit szólítja, vizsla, kuvasz, pudli
ordítózik, bortól berúgni kellene,
de nem, ő, mint konok szántóvető
sort sor alá ír, másolja utóbb,
kinek? senkinek! Kazinczy, az eminens,
ifjúkori művéről kérdi, a hülye,
főművét írja, a jövődónek, ami nincs,
az idióta utókornak, amely reá se köp majd,
de írja, amíg el nem indul a lélek
és a látásnak határából el nem tűnik,
pedig nem hall zengeni filemiléket,
varjú károg, száraz levél zörög.

Post mortem

Ágya mellett hever a vetkezet,
a lélek ha elindul – nélküle.
Morog a napi gond, a levetett,
az éj nem hallja, eltompult füle.

Mivé alakul majd a versezet,
alszik a költő, –senki körüle.
Kint vizsla, pudli és kuvaszsereg,
az úrnak csak kutyája örüle.

A lélek indul, szegény nételen,
átszáll a földön és az éteren,
szomszédi mondják: *hogy né, hát ez megholt!*

Hiába hívják föl az angyalok,
felel, érte ne fárasszák magok,
neki elég, hogy *ő is világon volt.*

Vázlat

Egy csomagnyi macska
kuporog a széken,
nem csapok zajt, szépen

teszek-veszek, nehogy
álmából fölverjem,
alig mozdul, resten

nyúlik el, mint árnyék,
ki néha dorombol,
karmot mutat olykor,

máskor kopog farka,
legyet fogni készül,
vadászik a macska.

Látomás

Egy napon meghalok én,
ő majd azt mondja: „Poén”

Nézegeti árnyamat
a nagyra nőtt fák alatt.

Kedvesen beszél velem,
ki nem leszek már jelen.

Én se szólok hangosan,
szavam macskaként oson.

Minden olyan furcsa lesz,
barátságos, kellemes,

doromboló délután
ül a kertben a kukán,

s ha a zápor elered,
kopogása én leszek.

Levél

Barátnőm, megint téged hív a vers
hiszen más olvasója úgyse lesz.

Nem tolongnak a hívek körülöm,
és magam előtt sem áll jól ügyem.

Amit védenék, talán sose volt,
a folyó a forráshoz visszafolyt,

maradt utána kiszáradt meder,
kísértetlakta, átokverte hely.

Naponta meghal bennem a jövő,
úszik a hajó, de nincs kikötő,

viszi félhalott tengerészeit,
kikből régóta kiszökött a hit,

hogy várja őket földrész, új világ,
nem fedeznek föl többé Indiát.

Így élek én is, nemet mondva még,
mialatt lassan kilyukad az ég.

Glossza

Elmúlni ily pillangó lét után,

*eltűnni és nem tudni, hogy hova?
Megsemmisülni, mindörökre tán;
nem látni többé a napot soha!*

Vajda János

1

Amióta –széttörtek mindenek,
álmomban, barátném, nem látogatsz;
húzok néha barázda-sorokat
elrejtteni sosem volt-kincsemet.
Hozzád illő vágyaim nincsenek,
sziklatömb a délelőtt, délután,
magára mered a lélek sután,
csak azt tudja, kevés ideje van,
segítek is eltüntetni magam,
elmúlni ily pillangó lét után.

2

Ki elmentél, hogy ne is lássad ezt,
múltba zuhanó, megkergült jövőt,
rettentő omlást, hirtelen jövőt,
s hallani közben ócska hanglemezt,
mi régi, zagyva nótát újrakezd;
ki szabadon indultál tétova
lelkek közül egy rossz –napon tova,
mert nem bíztál már végleg senkiben,
tudod-e, az élő halál milyen,
eltűnni és nem tudni, hogy hova?

3

Mi létünkkel pusztul maga a lét,
egünkről a volt-csillag is lehull,
alig pislákol, bátortalanul
gyújtja ki reggel a napot az ég.
Galaktikánk immáron nem miénk,
mert jövődjé pusztulás, talány;
kezdeni újra, mint ősünk a fán,
miközben bőrét ráncolja a Föld,
nem lenni készül a lent és a fönt,
megsemmisülni, mindörökre tán.

4

Az eltűnése világnyi halál,
itt maradiaknak csúfos árvaság,
levelek hullnak, ha meghal az ág;
nemzedékünknek kovásza valál,
a verselő, ím, régi szót talál,
kitetszik hát, nélküled ostoba,
elindulni sem akar sehova.
Nem látja, égen fölkel-e a hold,
lesz-e virág, hogyha bimbaja volt?

Nem látni többé a napot soha!

Szonett-levél

Enyéme e sorok vagy nem enyéme?
Hófödte csúcson mások Napja fénylik.
Hiába török egészen az égig,
ha az én napom pislákol, kiégett.

Őt keresem, a volt-költőt, kivé lett?
Azt a csupaharag verset, a régit!
Lobban-e egyáltalán, van-e még itt
zsarátnok ... Hogyha írok, hát mi végett?

Barátném, bátorító szavad várom,
mert nem segít más senki a hiányon,
könyörülj hát leghívebb híveden.

Kifosztva élek pusztuló világon,
bátorságomat sehol se találok,
mióta bátorságod nincs velem.

I. K.

Kihez nem írtam életében,
küldöm post mortem verseim,
neve két betűje a cím,
tanácsát továbbra is kérem.

Rajta kívül nincs más reményem,
ővele beszélget a rím,
a választát i,s hallom, ím,
úgy szól, akárcsak életében.

Int, eszembe ők jussanak
szüntelenül, kik öntudatlan
őrzik a beomló falat,

bár a bánya rájuk szakadt,
és nem bíznak mentő csapatban,
lobog szívük a föld alatt.

Lédihez

Lédi,
ugatásod akarom földézni.

Hívlak,
mielőtt napunk még utolsót pislant.

Hosszú
árnyékok sötétlik, akár a bosszú.

Támadj
foggal, körömmel e gonosz világnak.

Büszkén,
betolakodót, jöttmentet nem túrvén.

Védj meg,
mielőtt elszáll belőlem a lélek.

Születésnap i köszöntőféle

Van a honnak bora, söre,
de mikor kortyolni akar,
nincs miből kortyoljon Györe.

Akit a jelenkor kivet,
a jövendőnek tartogat
kormos, óriási szívet.

Holott tó habjába veti,
belőle élnek a halak,
hiszen oxigénnel teli.

Holott bányamélyben lobog,
égre szállnak holnapután
belőle fénylő csillagok.

Kedveskedjék e vers neki,
ki mogorva, többnyire zord,
vagy a guta kerülgeti.

Mielőtt szívünkre rög ül,
nézzen szelídebben miránk
dühös szemüvege mögül.

Rubái

Lélek, ha riasztják, riad ím, és tovaszáll,
jöttére az éjnek szomorú, vén lova vár.
Élek, halok, én nem tudom azt – virrasztók.
Fák közt denevér, lélek az ott, tétova árny.

Temetés

A nevetésed most temetem el.
Volt egy kamasz, félszegen szeretett,
de nem tudott mit kezdeni veled.
Ágyban még nem volt dolga senkivel.

Temetőszolga virággal lohol,
ostobán téblábol a gyászmenet,
elfelejtették kiírni neved.
Volt férjed nincs itt. Iszik valahol.

A múltból mi hallatsz át ide?
Volt egy kamasz, és nem volt senkije,
és nem tudott veled mit kezdeni.

Az élet elrepül. Scripta manent.
Volt-nevetésed felhővé ma lett,
az élő hallja, már nem fáj neki.

Emlék-szonett

Hogyan idézzem? Éppen harminc éve
szúrta magát szíven. Meghalt azonnal.
Csak annyit lát, aki a múltba réved:
alig törődtem akkor a halottal.

Verseim jegyzetelte sorról sorra,
örült a szónak, mikor a szó fénylett.
Makacs öléhez eljutottam volna?
Ki tudja már! A tűre villant. Éj lett.

Most csak az van, miért magát megölte,
s emléke megint vérzik, mint az égbolt,
honnan nap és hold lebukott örökre.

Nem várta ki a ránk uszuló tébolyt,
de íme, szívemig talált a tűre.
Mintha itt volna, közeli a régvolt.

Fuit

Vonót próbál a vén cigány.
Meghalt Prométheusz titán.

Szomorún sír a hegedű,
máját zabái a keselyű.

Zeusz bandája odafent
ítél élők s holtak felett.

Mi vagyunk itt az áldozat,
füstünkből jövő nem fakad.

Európa, vén kontinens,
holnap a sírodban pihensz.

Üvölt, nem segít a bajon
az emberformájú majom,

hiszen a Földet, ketrecét
immár hiába tépi szét,

más naprendszerbe költözik
a hit, mit mocskoltak tövig,

s a reményt, hogy lesz új világ,
elrejtik más galaktikák.

A kisüzlet halálára

Bontják az életemet,
szótlanul nézek, várok,
belőle kisétálok.
Mást ugyan mit tehetek?

Akár a kis üzlete t,
amely a sarkon állott,
ott vettünk lufit, rágót,
hadd örüljön a gyerek.

Felnő, az új butikot
nézi, nincs benne titok,
mit kínál, nekünk drága.

Bontják az életemet,
akár a kisüzletet,
por se kering utána.

Alkalmi rímek

Neve
van-e
a költőnek,
ha még névjegye sincs?

Ugyan!
Ha van,
áruvédjegy,
mint volt, és lesz megint.

Neve
s heve
avas zsír lett
bödönben, ami nincs,

morog
s korog,
nem az ihlet,
has az alkalmasint.

Neve
leve
párolgóban,
rangos névjegy a sikk!

Szerez
emez
nevet holnap,
mikor sírba teszik.

TESTAMENTUM

A lélek elégiája

A lélek kedvtelen,
a világ undorítja.

Hol a jövődő nyitja? –
kérdézné szüntelen.

Pártok és praktikák
igazán nem érdeklik.
Ki győz itt jövő keddig?
Mint egér sajt likát

a semmit rágja ő,
ottan bújik el inkább,
nem várja, melyik dibdáb
figura lesz nyerő.

Mint Csipkerózsika
aludna kétszáz évet,
hogyan meglássa, ki téved
s ki a jövő fia.

Ám nem teheti ezt,
a lélek unt, mogorva.
Utálja, ha nincs dolga,
hát gyorsan írni kezd.

Ám a költészetet
sem kedveli a lélek.
Akikor hát minek élek?
Magába mar veszett

kedvében, mint rühes
kutya, kit otffeledtek
vagy kocsiból kitettek.
A lélek nem ügyes,

menekülni se tud.
Hideg van, téli, metsző,
elveszett a jövődő,
elveszett minden út.

Vajda monológja

A bécsi kávéházba Róza vitt el,
ő szervezte a találkozást,
kifordultam az ajtón, látni, eh,
kit látok minden pillanatban,
kire ha rászegzem szemem,
tekintetemben nem az elveszett,
az el nem nyert éden fájdalom van.
Egy másik kávéházban
hagytam azután Rózát, akinek

a virslihég nem ízlett.
Kis női csukák, harapdáljatok,
a múlt szomorú sivatag,
semmi Szahara,
ahol még mindig ő a piramid,
a kócfejű szajha, ki miatt
fölfordult itten a természet rendje,
erkölcs és anyag
egymással összezavarodtak és
nemi viszonyba keveredve, fattyú-
és üszökivadékkal töltik el
a föld színét... De csitt, elég a szóból
Vajda megőrült, bolond a világ,
eszélős kornak a költője is
bomlott agyú, ki fáj a földnek
s a föld neki, mert egyek ők,
ennek belét, annak belsejét
emésztli tűz, s a robbanás minő lesz,
mi szép halál,
csak erre vár velőm!

V. J. Élcvérse

Mint a Montblanc csúcsán a jég –
(Ezt úgysem érti Gyulai,
neki a csöndes szív elég,
szenvedélyt minek vallani.)

De néha csillagmiriád
(ezért szintén vesszőt futok),
fejemre szórja sugarát.
(Nem égbe, pokolra jutok.)

A fölkelő nap megjelen,
pirul az Akadémia,
kis firkászoknak üzenem
én, a szebb jövő fia,

hogy szivem pora még kigyúl,
égnek tőle galaktikák,
nem szeretett se itt, se túl
senki, ahogyan én Ginát.

Vajdaiáda

Eddig se látogattál, ezután

se látogatsz napoddal, szerelem,
nem villan felém egeből a fény,
míg a halálig magam cipelem.

Míg a halálig magam cipelem,
egedből a fény nem villan felém,
hidegeddel küldesz a semmibe,
mert nem ragyogsz át a Montblanc jegén

Macskaúzó

Farkad nyomod ide,
nem férek el tőled,
eredj innen, Miluka.

Nem ered ő innen,
képét nyomja kezemhez,
kéri, simogassam.

Dolgoznék most, eredj el,
ott egy légy, azt kergesd el,
ne ülj a papírra.

De legyen ő nem kerget,
papíromra ráseggelt,
este mondja: „jó reggelt!”

Nem jó így, Miluka,
dolgozni akarok,
zavar ez a fark.

Krónikás ének

*Vagy lesz új értelmük a magyar igéknek,
vagy marad régiben a bús, magyar élet.*

Ady Endre

El kellene menni a legvégső végig,
hol a tegnapelőtt szavait megértik,
mert onnan indul út a holnaputánba,
hol a magamfélét nem veszik kutyába.

A jeleni kornak kévésül beszédem,
alig van kortársam kivel magam értem,
közülük, oh, Arany, kivénülve élek,
ha ugyan el nem hagy éjszaka a lélek,

mert olyankor indul hosszú vándorútra,
beleveti magát feneketlen kútba,
sosem-volt időket hajnalig idézve
kísértetek közt jár, sejtelmek vitéze.

Mindenek széttörvék lett a világ semmi,
ahol nem érdemes soká jelen lenni,
alagútbain járni végéig nem látva,
lépni mélybe húzó fürtelem-mocsárba.

De azért menni kell, mást nem lehet tenni,
de azért lenni kell, míg csak lehet lenni,
hátha e gyötrelem termőföldre válik,
melyből a jövő magja kicsírázik.

Leszen még gyökere, leszen még virága,
egéből csillagom néz az éjszakára,
mert vagy új napja kél a kihült reménynek,
vagy végleg megdermed a földön az élet.

Epigramma

Oda kéne állni a sarokra,
és azt mondani:
„A vers olcsó,
reklámáron adom”,
vagy felmutatni, mankón bicegve,
egy levágott verslábat.

Láttelelet

Versek helyett szöveget
sor költőpók szövöget.

Légykritikus fönnakad,
bámulja a fonalat.

Egy hibázik, kiadó,
van viszont már versadó.

Az is bolond (lásd Vitézt),
aki még dallani kész,

kinek ríme, ritmusa
akad, s nem Made in USA,

de belföldi, itthoni,
bele is fog dögleni.

Testamentum

Vagyok már távozóban,
békalencse a tóban,
kavics ha benne csobban,
azt jelzi, én is voltam.

Elballagóban innét,
forrás vizéből innék,
zsákomban diót vinnék,
valami jóban hinnék.

Holnap a nap kialszik,
minek ellátni addig,
a semmit rejtő partig,
hol a nemlét morajlik.

Amit akartam, –nincsen,
de elrejtettem kincsem
az engem óvó nincsből,
hol se ördög, se isten.

A rossznak krónikása
lettem, ki jöttem másra.
Mit hagyok a világra?
Zöldell a semmi ága.

Dal

Sütkérezni a napon,
nem gondolni semmire,

hallgatni, mint a folyó,
és elúszni messzire,

útra kelni egyedül,
úgysem kísér senki se.

Bök –elégia

Jön a cholera, jön a tüdőpestis,
megkapja majd a fürge, és a rest is
(a sorvéghez ezt a rímet csapom,
mivel a pakliban nincs jobb lapom).

Aztán ki nem hal meg a cholerátul,
meghal majd a mérgezett paprikáiul
(a halálozás terén nincs hiba,
halálunkat gágogja a liba).

Meghal az indiai és az ukrán,
dögvész messzi, közeli vidék bokrán
(ha szél nem fú, nem zörög a haraszt,
a temető hí, és ott is maraszt).

Vidáman vénül a huszadik század,
ki a föld alá kerül, úgyse lázad
(tölggyé ezentúl nem leszen a makk,
és nem látja a jövőt, csak a vak).

A pénz bűnösei

*Összeütődtek, azután gomolygó
lökéssel úgy verődtek vissza hátra
kiáltva: „Mért vagy tékoz?” „Mért kuporgó?*
Bizony egyforma mindnek torzpofája,
mintha máris a pokolbéli földet
harapnák szégyendalukat kiáltva.
Mert harácsolnak vakon, egyre többet,
az elesetre, gyöngére tiporva,
hitványai az éjfekete ködnek,
miattuk keskenyül az égbolt holdja,
és fényét veszi valamennyi csillag,
az is, melyik még művelhető volna.
Föld pusztító, álkönnyeket sírnak
álomberekként álházát teremtvé
otthonául gonosznak és hamisnak.
Közöttük Dante szemét földre szegve
lopakszik, és hú kísézője szintúgy,
mert látásuk is minden jövő verme,
s a remény vászna is miattuk ritkult
olyannyira, hogy már-már rongynál rongyabb,
s dermesztő lehük nincs mivel kibírnunk.
E pénzt görgető eszelős csoportnak
ne adassék hát kegyelem, se béke,
legyenek mindörökre átkozottak
itt és odatúl, bugyor-menedékre
az idők legvégéig sem találva;
pénzzel bűnöztek, fizessenek érte.

Hagyaték

I.

Én, kilencszáz, kilencvennégyben,
Francois Villon, megbocsát,
írom ezt végösszegzésképpen,
és nem ficánkolok tovább,
de jól megfontolom szavát
Leninnek, aki engem éltet,
érhet szidalom mocska, vád,
így fejezem be ezt az éltet.

II.

Összeterelte, ím, a század
köpönyegfordítók hadát,
mindegyik azt beszélte, lázad,
noha maradtak tétovák,
jól írta barátom, Tabák,
kinek kívül-belül vörösük
köpönyege, hordja tovább,
ne utánozza ő a többit.

III.

Kevesen volnánk, mit se számít,
verekedni azért lehet,
halálig és halál utánig
megőrizni a lelkemet,
erre való a versezet,
nem tagkönyv, melyet széjjeltépnek,
legbelül él, és úgy vezet,
senki se tette meg vezérnek.

IV.

Pártvezér akad elegendő,
ritka közöttük a sovány,
úgy látszik, megtelik a bendő,
nem éheznek a lakomán,
miként a szegénység, komám,
nincs hitele a sok kövérnek,
nem bújnak át a tű fokán,
megváltást hiába ígérnek.

V.

Ijesztő együtt látni őket,
nevetésük is förtelem,
mint hervadt levele a tőknek,
ha nap aszalja, betegen
viccelődnek az életen,

mely miénk is lehetne még, ha
nem ölné szívünk félelem,
látván, mennyi a csaló, léha.

VI.

Atya, Fiú, Szent Lélek Isten,
gonosz ellen ti védjetek,
hiszen mi enyém volna, nincsen
és ki tudja, mikor lehet,
van-e út, mi hozzá vezet,
ez izgatja dühös velőmet,
míg el nem hal izom, ideg,
és neki nem vágok a ködnek.

VII.

Mert közeli a messzi lyuk már,
sietősek a szavaim,
egyre feketébb alagút vár,
és nem világít, csak a kín,
sötétlik bent, és odakinn
nappal a nap félősen kél föl,
beszéljen bátran hát a rím
köpönyegünk vörös színéről.

VIII.

Tudom, hogy vissza úgyse térek,
a végső útra indulok,
ne tétovázzon hát a lélek,
mondjam ki azt, amit tudok,
a vágóhídon a tulok
levágóinak megbocsát-é,
előbb, mintsem felfordulok,
ne legyek béketűrő máié.

IX.

Hat esztendő még ez a század,
azután végleg sírba rogy,
csak az éli túl, aki lázad,
neki nyílik meg a titok,
mit földbe zártak századok,
és ott rohadjon, azt szeretnék,
legyen porrá, akár a csont,
maradjon kínnal kínzó emlék.

X.

Másképp végződik, sejtve sejtem,
a nincsből születik a lesz,
ezt súgja, míg él, minden sejtem,
és e sejtelem végleges;
megoldást a hiány keres,

olyat, melyet még nem találtak,
messzi jövődönök jelez,
s fügét mutat az árulásnak.

In memoriam B. Gy.

Barátok közt kaszál,
kegyetlenül arat,
a hír szívemig üt,
szavaim is elakad.

Most beszélte in vele,
szombaton még szavalt,
már odatúlra ment,
fekszik a föld alatt.

Nincs több találkozás,
és nincs több telefon.
Örökre távozott,
többé nem láthatom.

Nem állítja meg őt
sem József, sem Ady.
Már nem szaval nekünk,
elment tőlünk Bay.

Barátok közt kaszál,
suhint köztünk vakon,
lefogni csontkezét
nincs erő, hatalom.

Vittük a könyveket,
cipekedtünk minap;
ővele – sohamár,
a lélek mint riadt

madár tovarepül,
a lélek száll – hova ?
Ügyetlen nélküle,
kifosztott, tétova.

Megöl ez a halál,
elment egy jó barát,
nem idézi fel őt
a régi bőrkabát,

se kedves mosolya,
készséges szavai,
nincs több beszélgetés,

nem hív többé Bay.

Már nem szaval nekünk,
nem feszíti harag,
nem bántja szenvedély,
fekszik a föld alatt.

Régimódi

Játszom, íme szavaim,
végükön tompa a rím
(bár ezúttal éles),
az éter hullámain
hová érkezik a kín,
amely sose véges?

Hallgatom a híreket,
vidámítók nincsenék
(Uram, hol a Jó Hír?),
elrabolták kincsemet,
gyönyörűszép nincsemet,
nem segít a gyógyír.

Régimódi ének ez,
nem újféle hanglemez
(álmomban is hallom),
mert az álom nem kegyes,
finom töre oly hegyes,
fölsebzí az arcom.

Láthatatlan sebhelyem
halálomig viselem
(legvégsőkig fájók),
vele élem életem,
nem hagyom el vélt helyem,
onnan kitalált ok

sem valós el nem taszít,
míg csak a túl partokig
át nem szállít Kháron;
mit őrizek? azt, amit
nem őriznek valakik,
s nekem is csak károm.

Új, régi vers

Esik a házra, kedvemre,
 az ablakra, az ereszre,
 kerti virágra, kukára,
 tetőcserépre, magányra,
 utcán heverő szemétre,
 szenilis, vén századvégre,
 reményre, tegnapi vágyakra,
 lomtalanított ágyakra,
 mellettük heverő babára,
 kidobott könyvek lapjára,
 föld alól mászó kukacra,
 akire rátipor bőrtalpa
 a halálát hozó cipőnek,
 fekete esők esőznek,
 velük érkeznek a varjak,
 faágra ülnek, hallgatnak,
 hiába könyörög a vert ész,
 minket is levág a kertész,
 kinek kezében zord olló,
 mögötte madárhad, rikoltó,
 itt van már, jelzi az eső,
 kérdezi, ki lesz az első,
 akire reáhull, tán még ma,
 mindegy, puritán vagy léha,
 mindegy, szegény-e vagy gazdag
 tiltakozik-e, vagy hallgat,
 viszi őt, elviszi magával,
 szavába vágni nem átal,
csizmának is elég, mi hullik,
 öregít, kedvvel nem újít,
 mögüle az *éj nagy odva*
 komorlik ki panaszkodva.

Odüsszeusz

A kérőket lenyilazta mind,
 hisz ő a megérkező király,
 aki uralkodni fog megint.

Utálta a mitológiát,
 mikor meglátta Pénelopét,
 borzasztotta a hitvesi láb.

Kalüpszó csodás idomait
 képzelte vissza éjszaka, és
 álmatlan nyuglódott hajnalig.

Janus Pannonius magyarul írott verse

Másik nyelvbe rejtezem,
írnék inkább görögül!
Hébe-hóba kilesek
latin szavaim mögül,
nagy kínomról hallgatok,
végezetül majd megöl.
A dal törtszárnyú madár,
faágon félve megül.

Parafrázis

*A jó vers élőlény, akár az alma,
ha ránézel, csillogva visszanéz,
egyszer olyan, mint aranyszínű méz,
másszor ínyemet, mint a citrom, marja.*

Olyan is, mint buddhistának a karma,
ünnepeken kedveskedve becéz,
egy másikon sujtoló kelevéz,
föltépi bőröm, mint fenevad karma.

Ifjan arról írtam, mi nem valék,
és hogy keményen gyürkőztem a rímmel,
most szelídebb szavakra hajlanék.

De mit tegyek, ha megrepedt az ég,
hallgat a törvény, beszédet csak mímel,
mi hát a vers? Szilánkra tört cserép.

Tiszteletadás Weöres Sándornak

Csillag ha kél, az éjszaka ragyog,
gyászfátyolos, mikor csillagtalan,
bánat toroz, alig csillog szavam,
szív sem remél, olyan magam vagyok.

Hajnal ha kél, a reggel felragyog,
múlik a rossz, az éjnek vége van,
új nap motoz, megint élet fogan,
költő beszél és csecsszopó gagyog.

Gyászfátyolos, alig csillog szavam.
Csillag ha kél és csecsszopó gagyog,
múlik a rossz, megint élet fogan.

Költő beszél, a reggel felragyog,
új nap motoz, az éjnek vége van,
szív is remél, pedig magam vagyok.

Készült 500 példányban

**Ez a
166
példány**

**ISBN 963 450 823 5
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**940438 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6.,
VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Szent István krt. 26.
és a XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban.**
